

Hjælpearbejde i skyggen af døden

Hjælpearbejder Ea Akasha arbejder på anden uge i Haiti. Hendes opgave er at yde psykosocial støtte til de overlevende. Her er dagbogen fra hendes anden uge i katastrofeområdet.

Mandag den 25. januar

Hver dag dør patienter, fordi de er for slemt tilredt til at kunne overleve. De frivillige var ved en kvinde og hendes unge søn forleden, mens hun døde. Bagefter tog de sig af drengen. Selv har de frivillige i Røde Kors mistet alt.

I dag trak de os til side og spurgte, om vi vidste, hvornår der bliver uddelt telte, tæpper, hygiejne- og førstehjælpsartikler. Vi har ingen information, men forsøger at finde ud af det, så vi kan give dem besked, og de kan deltage i uddelingerne i deres kvarter.

Når vi er rundt på hospitalet for at yde psykisk førstehjælp og for at lege med børnene, er alle glade, men deres store bekymring er, at de ikke har noget at spise. Der er etableret vandforsyning i gaderne og sat et par latriner op.

Der skulle være regn på vej, og det vil være en katastrofe, fordi mange patienter stadig ligger under åben himmel. De frivillige fortæller, at der er markeder, som har åbnet, men at alt er blevet dyrere end før jordskælvet.

Onsdag 27. januar: Hvor begynde?

Hvordan beskrive et inferno af lidelse med massevis af mennesker, som har mistet familiemedlemmer, førlighed, hus og alle ejendele og måske også deres arbejde? Eller hvordan kapere at over for vores felthospital ligger en bygning, der er fuldstændig kollapsede. Under murene ligger 100 sygeplejestuderende, der har mistet livet.

En forældreløs 13-årig dreng, som vi havde kontakt med, er hentet af en udenlandsk religiøs sekt og bor nu med dem i deres lejr. Sidst jeg så ham gik han rundt med en sekt t-shirt og havde solbriller på. I går var vi ved at komme i klammeri med nogle velmenende amerikanere fra et børnehjem, der ville hente de mest nuttede forældreløse uden at gå gennem myndighederne, som når man henter en hund. Meget sentimentalt.

Så mine dage går med at tage mig af de frivillige, planlægge aktiviteterne, være med de frivillige rundt på området, finde ud af, hvem der kan tage sig af de uledsagede børn, vise det psykosociale til pressen og træde til, når man hiver mig i ærmet – og det er hele tiden. I dag fik jeg heller ikke frokost, kommer jeg lige i tanke om nu!

Fredag den 29. januar: Joe er kommet på børnehjem

Om aftenen siger vi 'Vi ses i morgen' til de frivillige, og de svarer 'Si Dieu le veut' Om Gud vil. Man må stole på skæbnen for at kunne leve i Haiti. Vi er begyndt at tale med vores frivillige i små grupper om deres egne oplevelser, og de har det selv rigtig hårdt.

Der har ikke været uddelinger af mad, telte, tæpper og familiekits i deres områder endnu. Det er svært at være til rådighed for andre, når man selv intet har, men de klør på i løbet af dagen. Igen i

dag brugte jeg det meste af tiden til at få de forældreløse sendt af sted til et børnehjem. Det tog en masse papirarbejde, venten på administration, på Unicef, på ministeriet osv., før vi endelig kunne tage afsked med tre småbørn, den ene er en dreng på to uger, en handicappet pige på omkring to og vores Joe, hvis historie er gået verden over.

Lørdag den 30. januar: Støvet lugter

Da jeg kom ind i teltet for at sove, lugtede der sådan lidt langhåret. Da jeg tog min t-shirt af, opdagede jeg, at det var mig selv, der lugtede hengemt. Der var ikke vand nok i går til at alle kunne bade, og når det er 35 grader varmt, er det lidt svært at lugte af liljekonvaller. Men hele byen lugter af støv. Fint støv, der trænger ind alle steder, og sætter sig i elektriske installationer, så de ikke virker.

I dag var vi til et møde i Basecamp – jep, der er rigtig støvet også der – om de psykosociale aktiviteter, der er i gang i Røde Korsregi. Det var første gang, jeg var uden for vores hospitalsafkukke, og der er sammenstyrtede bygninger overalt. Vi var helt stille, da vi kørte gennem byen - kunne bare sidde i bilen og se på bygninger, der ligner pandekagestabler.

På byens store plads, Champs de Mars, der svarer til Rådhuspladsen, bor der tusindvis af mennesker i interimistiske plasticelte uden vand, toiletter eller mulighed for at få et bad. De har mistet alle deres ejendele og jobs.

Søndag den 31. januar 2010: Jeg tror det, når jeg ser det

We need food, water and medicine – står der på stadig på flere skilte og mure i Port-au-Prince. Alle spørger, om man har vand, mad eller ved, hvornår der kommer telte. På tirsdag er det tre uger siden katastrofen, og ingen har noget at bo i; alle venter på, at der bliver uddelt hjælp.

I går fik vores frivillige ikke deres beskedne 'incentive' som aftalt, for vi havde ikke nok *gourdes*, møntfoden i Haiti. De var både rasende og fortvivlede. I dag har de fri og vi har kun haft tre hos os, som har taget sig af patienter inde på felthospitalet. Jeg har tegnet med nogle af børnene, så de ikke skal vente for mange dage nogen til at lege af dem. Forsøgte at få tanterne – begge børn har mistet deres forældre – engageret i legen.

Senere blev jeg tilkaldt klinikken for at tale med en 11-årig dreng, som var kommet alene til klinikken. Personalet mente, at han var en såkaldt uledsaget mindreårig, men drengen fortalte, at han bor på Stadion med sin tante og mange tusind andre. Han havde ikke spist i flere dage, fordi han ikke kunne lide maden der. En frivillig fik skaffet ham mad og vand, og vi fortalte, at han skulle komme tilbage til klinikken, hvis han blev adskilt fra sin tante.